

23. března 1940 dvoumotorové civilní letadlo Lockheed-12A, s registračním kódem G-AGAR, vzletlo z letiště na londýnském předměstí Heston. Za kniplem byl britský pilot Haig McLane. Letadlo nabralo kurz na Maltu; pak po mezipřistání v Káhiře letělo na britskou vojenskou základnu v Bagdádu. Odtud směřovalo na sovětské hranice, se dvěma specialisty na letecké fotografování na palubě. Po nepozorovaném překročení hranice ve výšce 7000 m letělo letadlo do Baku na vzdušnou fotografickou špionážní misi.

O čem to bylo?

Fotografie byly poslány patřičným oddělením v Anglii a Francii. Byly použity pro přípravu plánů na překvapivý útok na Sovětský svaz; anglické označení Ma-6, francouzské R. I. P. (Russia, Industry, Fuel). Útok měl začít bombardováním měst Baku, Grozny, Batumi, Majkop a Poti. Plán počítal s použitím 90-100 anglických Blenheimů a amerických bombardérů Glenn Martin při útoku na Baku. Bombardování mělo probíhat ve dne i v noci, kdy se piloti měli orientovat podle požárů. Všechna ropná pole, rafinerie a přístavy se měly ocitnout v plamenech.

SSSR dokončil obnovu svých ropných rafinerií na počátku r. 1940. Ale velké ropné jámy – jámy naplněné ropou – a velký počet dřevěných jeřábů byly ponechány z minulosti. Podle hodnocení amerických expertů byla půda v těchto oblastech tak nasycená ropou, že oheň by se šířil vysokou rychlostí a přenesl by se na další pole. Uhasit požáry by trvalo měsíce a výroba by mohla být obnovena teprve po letech.

To, co dnes víme o ekologii, nám říká, že tato bombardování by vytvořila ekologickou katastrofu. Nad požáry by se vytvořily konvekční proudy a horký vzduch by tlačil zplodiny do horních vrstev atmosféry. To by vytvořilo kyselý déšť, narušilo tepelnou výměnu v atmosféře a kontaminovalo oblast karcinogenními a mutagenními látkami. Obyvatelé Baku by byli samozřejmě bez vody, protože zplodiny by otrávily studny. Požáry v hlubokých studních by vytlačily „mrtvou vodu“ obsahující sloučeniny mědi a dusíku. Únik zplodin do moře by zničil mořskou floru a faunu.

Je strašné si to představit. Je nepochopitelné, že „civilizovaný“ Západ chladně plánoval zabít tisíce civilistů, dokonce ještě před barbarským bombardováním Drážďan, Hirošimy a Nagasaki. A byli to civilisté, protože v Baku, Drážďanech, Hirošimě a Nagasaki nebyly žádné významné vojenské jednotky nebo zařízení.

Přípravy probíhaly zcela vážně

Francouzský náměstek ministra zahraničí generál Leger napsal americkému velvyslanci Bullitovi 11. ledna 1940, že Francie nepřeruší diplomatické styky se Sovětským svazem, ani mu nevyhlásí válku; zničila by Sovětský svaz, pokud by to bylo možné, a bylo-li by to nezbytné i pomocí děl.

Francouzský premiér Deladier nabídl vyslat flotilu do Černého moře, aby zablokovala sovětské komunikační trasy a ostřelovala Batumi z moře. 19. ledna 1940 poslal dokument o útoku na Sovětský svaz generálu Gamelinovi, hlavnímu veliteli francouzské armády a vice-prezidentovi Válečné rady, a stejně tak admirálovi loďstva Darlanovi. Dvě kopie dokumentu byly adresovány generálovi Koëltzovi, veliteli francouzských pozemních sil, a generálu Vuilleminovi, veliteli leteckého personálu a hlavnímu veliteli letectva.

24. ledna 1940 velitel anglického Imperiálního generálního štábu, generál Ironside, poslal

válečnému kabinetu memorandum o „hlavní válečné strategii“, ve kterém uvedl svůj názor, že Anglie by měla účinně pomoci Finsku, jen pokud by zaútočilo na Rusko v co největším počtu os, a, co je důležitější, udeřilo na Baku – region produkující ropu – aby způsobilo v Rusku vážnou národní krizi.

A další fakt: 31. ledna 1940 na setkání náčelníků generálního štábu Anglie a Francie v Paříži generál Gamelin navrhl, aby Britové bombardovali cíle v ruském vnitrozemí; a anglický maršál Pierce, zástupce velitele anglického letectva, tento návrh podpořil.

Jak se říká, slabý se drží silného. Íránský ministr války Nachjavan požádal Brity, aby poskytli 80 letadel a koordinovali plány na válku s Ruskem.

3. února 1940 francouzský generální štáb nařídil generálu Jaunaudovi, veliteli francouzského letectva v Sýrii, aby prostudoval možnost náletu na Baku. O tři dny později byla tato záležitost probírána a schválena na setkání anglického válečného kabinetu. Ve světle této stanovené mise nařídili šéfové výboru generálního štábu připravit dokument.

28. února 1940 vytvořilo francouzské letectvo dokument obsahující přesné výpočty aktiv potřebných pro útok na Baku. Britský přístup k této záležitosti byl důkladný a Britové navrhli zaútočit na naši zemi ze tří směrů. Nakonec byly všechny podrobnosti koordinovány a v březnu se konala jednání s tureckým generálním štábem – bylo rozuměno, že Turecko se útoku na Sovětský svaz zúčastní také. Ještě intenzivnější práce na koordinaci a dokončování plánů agresorů probíhaly v dubnu. Reynaud, který nastoupil po Deladierovi jako premiér, byl dokonce ještě větší jestřáb, než jeho předchůdce, a požadoval od Britů více akcí.

Pekelná mašinerie připravující útok na Sovětský svaz začala s odpočtem posledních dní a hodin do bombardování ropných polí naší země, ke kterému mělo dojít 15. května 1940. Byly navýšeny zásoby leteckého paliva a výbušnin a zápalných bomb na britských a francouzských letištích na Středním východě; navigátoři si načrtli směry útoku na mapách; a piloti nacvičovali noční bombardování. Reynaud telefonoval Churchillovi 10. května 1940, aby mu řekl, že Francie je připravena zaútočit 15. května.

Co je zastavilo

Ale – ironie osudu! 10. května, pět dní předtím, než Anglie a Francie měly začít svoji válku proti Sovětskému svazu, dal Hitler rozkaz zastavit „markýrovanou válku“ s Francií, ve které nebyly žádné vojenské operace, a zahájit rozhodný útok. Němci porazili Francouze během několika dnů a z nějakého důvodu byla nová ruská kampaň pro dědice Napoleona již málo přitažlivá. Němci nezničili britský expediční sbor ve Francii a umožnili mu uniknout z Dunkirku.

Britské a francouzské jednotky jsou evakuovány z Dunkirku

Jen pět dní – a historie by se vydala jinou cestou! Historie, samozřejmě, odmítá podmiňovací způsob, ale můžeme si být jisti, že náklady na válku by byly zcela jiné. Odrazili bychom útok britských a francouzských agresorů. Sovětské vedení o plánech na útok na Baku vědělo – a bylo připravené na reakci. Byly vyvinuty stíhačky MIG-3 s vysokým dostupem a uvedeny do provozu – byly schopné napadat britské, americké a francouzské bombardéry ve vysokých výškách. Anglická letadla vyzbrojená pouze kulomety nebyly žádnou hrozbou pro opancéřované stíhací bombardéry Il-2, nemluvě o francouzských stíhačkách. Takže „spojenecký“ nálet by nezpůsobil katastrofu, smrt a destrukci, ve kterou

doufali. Vztahy s Německem by byly jiné.

Dříve či později by se německý politický systém vyvinul; jeho excesy by byly minulostí, stejně jako inkviziční hranice a křížové výpravy, pronásledování kacířů a upalování čarodějnic.

Samozřejmě, že útok na naši zemi by byl znepokojující. Německo by zjistilo, jak jít v jednom šiku s Anglií a Francií. Obzvláště když Anglie měla vlastního sira Oswalda Mosleyho – vůdce britských fašistů a člena parlamentu a vlády, který se osobně znal jak s Anglickým, tak belgickým králem, jakož i s Hitlerem a Goebbelsem. Našli by společnou řeč. Neměli bychom zapomínat: Součástí Hitlerových sil bylo 200,000 francouzských dobrovolníků, kteří bojovali proti naší zemi. A zde je další zajímavý detail: posledními obránci Hitlerova bunkru byli francouzští příslušníci SS.

Pět dní, jen pět dní – a historie by nabrala jiný kurz...